

הארחת השבת

פרשת ויגש

תשפ"ד

גילויין 192

א לעבטיגער שפֿת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

השם אִתָּנוּ – אֵין מַה לְפָחַד...

פְּנִינֵי פִּרְשָׁה

"ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני" (מ"ד, י"ח)

אין "גישה" אלא "תפילה" כמובא. אך עם התפילה ישנה גם הודיה, כפי שמתחילים ומסיימים בג' ברכות של הודיה בתפילת שמרע. וכמובא בדברי הוזה"ק על האדם שניגש לתפילה ללא הודיה, אומר לו הקב"ה כביכול: **אין לך על מה להודות לי? רק בקשה? זהו: "ויגש" – תפילה. – "יהודה" לשון הודיה.** שהתפילה באה יחד עם ההודאה.

וכן אפ"ל ע"פ דבר שיחתו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב לתלמידו מוהר"ת ז"ע, (שביום זום עשרה בטבת חל יומא דהילוליה) שהאדם צריך שיהיה לו **אמונה בעצמו הוא**, וזה נצרך בעיקר ביותר בתפילה **שיש להאמין ששום דיבור בתפילתו אינו שב ריקס.** וזהו: **"בי אדוני"** שאם מאמינים ש"בי אדוני" שאני חלק א' ממעל, ואני מלא באלקותו ית' בכל נקודה טובה או אז: **"ויגש אליו יהודה"** שיהודי יכול להתפלל. וכהמשך הכתוב: **ידבר נא עבדך דבר....** טובב והולך על תפילה.

"ויאמר בי אדוני" (מ"ד, י"ח)

"בי אדוני" – בי עולה במספר י"ב כנגד י"ב שבטים, שיהודה אמר ליטוף, **אני פה לכל אחי.** ואף שרק הוא היה ערב להחזיר את בנימין, אך בכל זאת הכללי **עצמו עם כלל אחיו**, וכמ"ש בהמשך: **"אדוני שאל את עבדך."**

וגם יוסף ובנימין כלולים בדברי יהודה - בשם כל הליב שבטי י-ה אף שלא היו במכירה, כי הרי סימן היה ליעקב שאם לא ימות אחד מבניו בחייו מובטח שאינו רואה גיהנם (רש"י עה"פ כי ארד אל בני אבל שאולח). לכן מובן מה שביקש יהודה גם בשם למען אביו שיתקיים סימנו.

"דבר נא עבדך דבר באזני אדוני" (מ"ד, י"ט)

"אפ"ל מה שהדגיש ב"אזני" ע"פ המדרש ש"האוזן" לגוף הקניקל (כלי מלא נקבים) לכלים, שכן הקניקל כמה כלים ניתנים עליו ואתה נותן מוגמר תחתיו וכולם מתעשנים כן רמ"ח אברים שבאדם ע"י האוזן כולם חיים" (דברים רבה י) וכן הוא במד"ר (שמות כו), וזאת יהודה רצה לרמוז לו שכל חיותו וחיינו תלוי בשמיעה זו ואם לו ישמע לו יהרוג אותך, וכדברי רש"י "אם תקניטי אהרוג אותך". וזה מה שכתוב בסמיכות הפסוק: **"ואל יחר אפך" שאם לא תשמע, אקח ממך את הרוח חיים - כי הרי כל הרוח חיים תלוי באוזן. **ועיוין בליקוטי מוהר"ן (תורה כ"א)** שיעקר 'אמונת חכמים' תלויה באוזן, ע"פ הפסוק: **"שמע דברי חכמים"**. ויהודה רצה שיאמין בכוחו, לכן מודגש כאן אוזן.**

עוד אפ"ל ע"פ דבריהם, בדין "עבד עבר" שרוצעים אזנו במרצע: (קידושין כב): "אמר רב יוחנן בן זכאי אוזן זאת שמעיה על הר סיני 'לא תגנוב' והלך וגנב, ותרצע". וגם בכאן: ע"ג ד"אהו לא חזי מזליה חזי ומזלו של יהודה חש שהמשנה למלך הוא יוסף אחיו - לכן רימז לו על האוזן - האוזן שעתידי לשמוע בהר סיני **"כבד את אביך ואת אמך"** איך אפשר לגרום כעת צער לאביו. וזהו **"ידבר נא עבדך דבר באזני – עבדך"**

שצריכים להתחזק מאוד מאוד בתוקף התגברות מרירות הירידה, שדייקא משם ירחם עליו הש"י וישעו ויקרבו אליו, וכי לא יטוש ה' את עמו. וכמו שכתוב: **"אם אמרתי מטה רגלי חסדך ה' יסעדני".** וכתוב: **"אומר אבד נצחי ותוחלתי מה' זאת אשיב אל לבי על כן אוחיל חסדי ה' כי לא תמנו כי לא כלו רחמי חדשים לבקרי'."** וכן בפסוקים רבים, ובפרט בדברי רבותינו ז"ל מבואר, שדייקא כשישראל הם בתכלית הדחקות והצרה ח"ו, אז דייקא יש סבר ותקווה לישועה גדולה... וזה גם בפרטיות בכל אדם ובכל זמן. כי השי"ת מהפך המכה לרפואה כמו שאמרו חכמינו, וכל זה מרומז בפסוק: **אנכי ארד עמך מצרימה...**

אל תירא ואל תפחד - בערוב ימי מוהר"ת

היה זה בשבת האחרונה לחיי מוהר"ת (פרשת מקץ תר"ה. כאשר הסתלקותו הייתה בערב שבת קודש שלאחרי, פרשת "ויגש") היה כבר חלוש מאוד, אף על פי כן התגבר ואמר בעת סעודה שלישית הלכה אחת מ"ליקוטי הלכות" לפני אנשי שלומנו. אחר כך נחלש ביותר, ומחמת חלישותו שמע רק "ברכו" בבית הכנסת, ומיד נכנס לתפילת ערבית בביתו.

בדרך הילוכו פגש באחד מאנשיו בשם רבי יעקב, וקרא לעברו: **"וענקל, א' יא גאט פֿירט אויס?"** – נכון שהשם יתברך מנצח תמיד? כלומר, שאף חלישותו זכה בעזרתו ית' לומר תורה. ובזה רימז לו שאין דבר העומד בפני הרצון, וכאשר מתחזקים ולא מפחדים משום דבר, עוזר השי"ת ואפשר לבצע הכל.

לאחר מכן כש'הבדיל' על היין לפני בני ביתו והתחיל "הנה קל ישועתי", אמר בהדגשה רבה **"ולא אפחד!"** וחזר על כך פעמים רבות **"ולא אפחד!"** **"ולא אפחד!"** היה בזה מעין הסכמה על דברי רבינו שאמר לו בתחילת התקרבותו **"שְׁרַעַק זֶפֶד נִישֵׁט"!** – "אל תפחד", ובכוחו הלך עד יומו האחרון עלי אדמות.

אפילו בהסתרה שבתוך ההסתרה

"...ואפילו בהסתרה שבתוך ההסתרה בוודאי גם שם נמצא השי"ת..." (ליקוטי מוהר"ן נ"ו).

נחיה עם תיבות אלו, נשאב כוחות לך – מפסוקי הפרשה' שיש לחיות את ה' בכל מצב וזמן... **"אל תירא מרדה מצרימה... ואנכי אעלך גם עלה..."** – הבטחה ליעקב ולבניו עד סוף כל הדורות, ועד ימינו אנו. כן, גם עכשיו, עם כל אחד ואחד!

שִׁירַת הַפְּרִשָּׁה

הִנֵּה זֶה עֵת יַעֲקֹב אֲבִינוּ הִצְרָף לְרִדְתַּי מִצְרָיִמָה הִבְטִיחוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּהִבְטָחָה.

"אֵל תִּירָא מִרְדֵּה מִצְרָיִמָה"
"אֲנֹכִי אֶרְדַּ עִמָּךְ מִצְרָיִמָה."

וְאָף גַּם זֹאת הִבְטִיחוּ מִלְמַעְלָה
"וְאֲנֹכִי אֶעֱלֶךְ גַּם עִלָּה."

בְּכָל מְקוֹם וּמְצַב – בְּגִי יִשְׁרָאֵל עִם הַשְּׂכִינָה
גַּם בְּמְצַב שֶׁל עֲלֵיָה – וְגַם בְּמְצַב שֶׁל הַסְּתָרָה.

השבוע אנו קוראים בפרשייתנו את הפסוקים: **"ויאמר אנכי האל-אלוקי אביך אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם. אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה..."**

כן אנו מוצאים ב"מכילתא דרבי ישמעאל" (בשלח מסכתא דשירה פרשה ג): **משל למלך, שהלך בנו למדינת הים ויצא אחריו ועמד עליו [נפגש אתו]. הלך בנו למדינה ויצא אחריו ועמד עליו.**

כן ישראל; כשירדו למצרים, ירדה שכינה עמהם, שנאמר: **'אנכי ארד עמך מצרימה'**. עלו ממצרים עלתה שכינה עמהם, שנאמר: **'ואנכי אעלך גם עלה וגו'.** ירדו לים שכינה עמהם, שנאמר: **'ואנכי אעלך גם עלה וגו'.** ירדו לים שכינה עמהם, שנאמר (שמות יד יט): **'ויסע מלאך האלוקים ההולך לפני מחנה ישראל'.** יצאו למדבר שכינה עמהם שנאמר (שם יג כא): **'וה' הולך לפניהם יומם' – עד שאבא עמו לבית מקדשו.**

חיזוק מדברי הוזהר הק'

וכן כותב הוזהר הקדוש (זוהר ח"א מז): **אמר רבי ייסא: בזמן שנסע ישראל לרדת לגלות מצרים, יראה ואימה גדולה נפלה עליו. אמר לו הקדוש ברוך הוא ליעקב: למה אתה מתיירא: "אל תירא מרדה מצרימה"...** אמר לו: ירא אנכי פן יכלו בני, אמר לו: **"כי לגוי גדול אשימך שם"**.

אמר לו: **"ירא אנכי פן לא תשרה השכינה עמהם, אמר לו: "אנכי ארד עמך מצרימה"**.

אמר לו: **עוד אני ירא שלא אזכה להיקבר בין אבותי, ולא אראה את גאולת בני והגבורות שתעשה להם.** אמר לו: **"ואנכי אעלך גם עלה"**. **"אעלך" –** להיקבר בקברי אבותיך. **"גם עלה" –** לראות גאולת בניך והגבורות שאעשה להם. וממשיך הוזהר, אמר רבי יהודה: **בוא וראה, שני נדרים נדר הקדוש ברוך הוא ליעקב: אחד, שירד עמו לדור בגלות, ואחד שיעלוהו מקברו לראות את השמחה של עזרת הקדושה השוכנת עם בניו, זה שכתוב: **"אנכי ארד עמך מצרימה"** - "אנכי" ארד עמך בגלות. אך: **"ואנכי אעלך גם עלה" –** כמו שכתוב: **"והעליתי אתכם מקברותיכם עמ"**. וכתוב: **"ששם עלו שבטים שבטי י"ה"**.**

בכל האופנים והמצבים שיעקב אבינו חשש ופחד – הקב"ה חיזקו ועודדו! אם זה בגלות מצרים. השראת השכינה עם בניו בגלות הקשה והארוכה. הגאולה ממצרים, קבורתו בארץ ישראל, ועתיד בניו בארץ הקדושה.

בכל אלו אמר לו הקב"ה **"אל תירא עבדי יעקב"** והבטיח לאבינו יעקב, תפארת האבות הקדושים, כל אלו ההבטחות...

בשעתו, ולדורות עולם

אך לא רק ליעקב אבינו, ולא רק בשעתו - אלא לכל עם ישראל, ולדורות עולם!

וכן כותב רבי נתן מברסלב (הלכות שילוח הקן): וזה בחינת מה שהבטיח השי"ת ליעקב: **"אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה"**. ומובא בספרים שבוה הפסוק מרומז לו סוד גלות ישראל, ועיקר הוא גלות הנפש. כל העליות והירידות העוברים על איש הישראלי שזה עיקר סוד הגלות והגאולה שהכל בבחינת: **'אנכי ארד עמך מצרימה, ואנכי אעלך גם עלה'**. שזהו בחינת ירידה תכלית העליה כמובא. והעיקר הוא התחזקות,

הַמִּשְׁךְ הַפְּנִינִי הַפְּרָשָׁה

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ל

"ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה" (בראשית מ"ו כ"ח) כ"ט: "לחקן לו בית תלמוד שמשם תלך הוראה".

שיבת "הלכתא כנחמני" בפולין

היה זה עם התרבות המתקבלים לברסלב במדינת פולין, הורגשה חסרונה של ישיבה שתקבץ את בני הנעורים תחת דגלו של רבינו הקדוש, מקום שיהיה בית יוצר לתורה ויראת שמים ומגדלור להפצת אורו של הרבי בעולם.

מאנשי המעשה שבחסידי ברסלב שהבינו את הצורך החשוב שבדבר ונחלצו למענו, היה רבי משה יוסף רוזנברג מלודז', חסיד נלהב שמלבד חסידותו היה גדול בתורה ואמרו עליו שבקי היה בספר 'קצות החושן' בעל פה.

למטרה זו נבחרה העיירה אוסטורבצה השלווה אשר יערות סביב לה, היפים להתבודדות, וכמון כשמונים שקיים בה קיבוץ של לומדים מאנ"ש, הראויים להגיד שיעורים בישיבה.

המייסדים היו: רבי משה יוסף רוזנברג; רבי אברהם יצחק וויסזאנד אשר למדנותו והסברתו הנפלאה היו לשם דבר; המשפיע הנודע רבי יצחק ברייטר ששימש כמשגיח כללי והיה מגיע מדי תחילת שבוע מלובלין לשהות בישיבה ולביתו שב לקראת שבת. הוא למד עם הבחורים בספרי רבינו והחדיר בהם את הרגשת דעתו הקדושה; רבי אהרן לייב ציגלמאן מוויטיקי חסידי ברסלב אשר בוורשה אשר רדיו רב לו בעשייה קדושה למען רבינו, ורבי משה אהרן ציטרינוביץ מראדמסק שגר בלודז', כולם תלמידי חכמים מאנ"ש אשר ענין רבינו עומד בראש מעייניהם.

בקיץ תר"פ החלו הבחורים לחבוש את ספסלי הישיבה, שנקראה בשם "שיבת הלכתא כנחמני" – להורות שמושבתת היא על דרכו של צדיק האמת שהלכה כמותו.

לבקשת רבי אברהם יצחק מודוו – הגה"ק מאוסטורבצה שיכתוב המלצה לישיבה לנדיבי עמך ישראל שיוזילו מכיסם עבור החזקתה, נענה הרב לכך בשמחה רבה, ואף הורה להדפיס את שמו על פנקסי גביית הצדקה, כדי להגביר את התרומות. על הפנקסים נדפס "שיבת הלכתא כנחמני" תחת השגחת אדמו"ר מאוסטורבצה".

ישיבת 'הלכתא כנחמני' באוסטורבצה, מנתה כששים תלמידים, רובם מהעיר לודז', ביניהם: ר' שמחה בארנשטיין, ר' מנדל בנו של רבי פנחס'ל עילוי מפשעדרוז', ר' בייך רובינזון ואחיו ר' ישראל דוד ועוד.

זכו הנערים לשמוע שיעורים עמוקים ערבים ומתוקים בש"ס ובפוסקים מפי רבי משה יוסף, רבי אברהם יצחק ורבי משה מנחם וינברג – מוויטיקי אנ"ש באוסטורבצה, ושיחות יקרות מפי רבי יצחק ברייטער שהשמייע מדיבוריו החמים בדרכי רבינו הקדוש, כשלפעמים הבחורים יוצאים יחד אתו ליער הסמוך לשפוך שיחים לפני ה'. גם בינם לבין עצמם, היו יוצאים מחוץ לשוב לקיים עצתו של רבינו להתבודד ולפרש שיחתם לפני הש"ת. התלמידים הגו בתורה בשקידה, אמרו 'ליקוטי תפילות' בתום לב, וכמובן 'ירקודים והמחאת כף' אחרי התפילה.

על מידת ההצנע לכת של רבי אברהם יצחק וויסזאנד ועל טוב לבו עד אין שיעור, יספר לימים השריד היחיד מהישיבה באוסטורבצה, החסיד ר' ברוך רובינזון:

"...היה נהוג שבזמן שעשינו סיום על פרק אחד בגמרא ותוספת, הלכנו כל התלמידים ליער, לפי שהיה בינינו חבר שלי, אוהב יקר שלי, בשמו ר' מרדכי קריינדל, שהיה לו היתר הוראה ממורה צדק של אוסטורבצה הצדיק רבי יושע מלמד שהיה זקן מופלג ואלו הסתכל עם משקפים... ורבי יושע היה למדן גדול ידע ש"ס בעל פה ושאר ספרים... ומאותו רבי יושע השיג חברי היתר הוראה. והחבר שלי היה חלש, היה צריך לרחמים, והיה זקוק לאוויר, בכך ביקש אביו ממורי רבי אברהם יצחק שילך בכל פעם ליער לשאוף אוויר, ונתן לנו חלות וימיני מתיקה לעשות סעודה ביער, וכן עשינו. לאחר הסעודה היה אומר רבי אברהם יצחק שהולך לנוח קצת כיוון שהוא עייף, אבל אחר כך, אחר איזה שעה, בעת שבא בחזרה ראינו שהיו עיניו אדומות מבכיות. זה היה לו התבודדות ולא מפרסם ככולם..."

ולשער את המהות והמידות של מורי – אין לי כתפיים לזה, חוץ ממה שהיה רבי שלי, רק באמת היה איש צנוע מאוד, המידות טובות שהיו לו, אין לכתוב. הייתה לו מסירות נפש עבור איש השרוי בצרה, איזו גמילות חסד היה עושה, כל הפעולות כדי לעזור לאיש ולהוציא אותו מהצרה, מהדאגות, קודם כל היה נופח בו שמחה וביחון שלא יפול מדעתו..."

ישיבת 'הלכתא כנחמני' שהעמידה מתוכה תלמידים בעלי הוראה ויראה, העתיקה בהמשך את משכנה באוסטורבצה ונפתחה מחדש בעיר הגדולה לודז' שם שכנה בבית החסידים דברסלב ברחוב קאמינינה, ובראשה עמדו רבי משה יוסף רוזנברג ורבי יצחק'ל קרקובסקי, שנודע לימים בקרב חסידי ברסלב כרבי יצחק'ל אוטובצוקר.

הישיבה התרחבה בלודז', ונפתחו בה ארבע 'מחלקות', מגפ"ת ועד שיעור הוראה. באותה תקופה נתרבו ספסליה ומכל קצוות פולין נהרו אליה בחורים והתעלו בתורה ויראת שמים, כתיאור ר' לייבל רוזנפלד פרומפור: "אשר באו להישיבה הקדושה מארבע קצוות פולין, בהתלהבות עצום נורא ונשגב, ועלו במספרים יותר ממאה ולמדו גפ"ת בחריפות ובבקיאות, ובאמת כל רואיהם יכירו כי הם זרע ברך ה'...".

מן הציור התוא ילדיו העתידים | מְמַשִּׁיכִים אֶת הַחֲנֻכָּה !

לְיָדֵים יָקָרִים ! הִנֵּה עֹבְרֵנוּ אֶת יְמֵי חַג הַחֲנֻכָּה הַקְּדוּשִׁים, יָמִים שֶׁל אֹר, שֶׁל שְׂמֵחָה, שֶׁל הוֹדָיָה לַהֵשֶׁם יְתָבָרָךְ – בְּשִׁירָה וּבְאִמְרַת הַלֵּל, כְּאֵלוּ יָמִים נִפְלְאִים וּמְחַדְשִׁים שְׂזָכְנוּ לָהֶם.

אֵךְ גַּם בְּסִימָן יְמֵי הַחֲנֻכָּה – אֵנוּ צְרִיכִים לְדַעַת, שֶׁלֹּא עִבְרוּ יָמִים אֵלּוּ, אֶלָּא הֵם אֲתָנוּ בְּקִרְבָּנוּ, הֵם לֹא חֲלָפוּ, לְנִצָּח הֵם נִשְׁאָרִים אֲתָנוּ. הֵם מְלִיִּם אֲתָנוּ וְלֹא עוֹזְבִים אֲתָנוּ.

וְכֵן הִיא אִמְרַת הַגָּאוֹן הָרַב מִשְׁעָרֵי הַרְיָן – תְּלַמִּידוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק רַבִּי נֶחֱם מִבְּרַסְלָב – קִשְׁיָה עוֹבֵר חָג: שֶׁלֹּא אִמְרַיִם שֶׁהָחַג עֵבֶר – אֶלָּא אִמְרַיִם: שְׂזָכְנוּ וְהִכְסֵנוּ חָג. חֲסַפְנוּ חָג...

כֵּן, קָעַת יָשָׁר לֵנֵי הַרְבֵּה כּוֹחוֹת מְחַדְשִׁים, הֵרִי בַחֲנֻכָּה הַתְּחַדְשָׁנוּ מִחֲדָשׁ עִם כָּל כֶּף הַרְבֵּה דְבָרִים טוֹבִים, וְכֵן אֵלוּ הַמְצוּאוֹת, הַמְנַהֲגִים, הַשִּׁירִים, הַלְמוּזִים, הַתְּפִלוֹת, הַהוֹדָאוֹת שֶׁל יְמֵי חַג הַחֲנֻכָּה מְלִיִּם אֲתָנוּ קָעַת, הֵם צְמוּדִים אֲתָנוּ, הֵם נוֹתְנִים לָנוּ כּוֹחַ לְקִרְאָת הַמִּשְׁךְ יְמֵי הַחֲרָף הַבָּאִים עֲלֵינוּ לְטוֹבָה.

בְּל שִׁנְכָה כָּל כֶּף מֵהַר מִהַחֲנֻכָּה, נִזְכָּר זֹאת הַיֵּטֵב, נִדְעַ שְׂאֵנוּ יְכוּלִים לְהַמְשִׁיךְ אֶת אֹר הַשֵּׁם כְּמוֹ שְׂזָכְנוּ בְיָמֵי חֲנֻכָּה, שְׂאֵנוּ יְכוּלִים תְּמִיד לְקִרְאוֹת אֶת הָאוֹר, תְּמִיד לְהוֹדוֹת לַהֵשֶׁם, לְשִׁיר וּלְזַמֵּר אֵלָיו יְתָבָרָךְ. אוֹי פְּמָה טוֹב הִיא לָנוּ מִעֲכָשְׁיוֹ, נִמְשִׁיךְ לְקִרְאוֹת רַק אֹר, רַק שְׂמֵחָה וְהוֹדָיָה.

היקש לרציעת האוזן של העבד עברי. ועיוין במדרש תנחומא (נשא ל) שיוסף שמר כל עשרת הדברות.

גם אפ"ל "באזני" גימ' "שבעים" כנגד השבעים לשון שיוסף ידע, שהביר לו היטב את דבריו, וכדמצינן בדברי רז"ל על הפסוק "באר היטב" - בשבעים לשון.

גם אפ"ל שרימז לו ה"שבעים נפשות" שצריכים לצאת מבית יעקב. ועיוין בש"ך על הפסוק "כי למחיה שלחני א' לפניכם" "למחיה" בגימ' שבעים - שרוח הקודש פיעמה ביוסף שעי' ירדו שבעים נפש למצריים להחיותם ברעב. ולכן אפ"ל שגם בכאן - רוח הקודש פיעמה ביהודה, שבעים נפש נצרכים לצאת מבית יעקב.

"ויצא האחד מאתי ואומר טרף טרף" (מ"ד, כ"ח)

כשה"אחד" - יחודו והשגחתו של הש"ת יוצא ונעלם מהאדם - כל מהותו של האדם בסכנה, בין בזה העולם ובין לעתיד, וזהו: "טרף טרף" - ב' פעמים כנגד ב' עולמות. וכמובא בליק"מ (תנינא על"ד): שהאדם יכול להפסיד העולם הזה והעולם הבא עבור עונג קטן. ה"י.

"ולא יכול יוסף להתאפק לכל הניצבים עליו" (מ"ה, א')

"ניצבים" לשון "תשובה" וכדברי הכתוב (דברים כ"ט ט') **"אתם ניצבים היום כולכם לפני ה' א"** - התקרבות להש"ת. שיוסף לא היה יכול להתאפק, והתוודע אל אחיו מטעם - **"לכל הניצבים עליו"** שהתחרטו ושובו על מעשיהם. כי הרי הבין לשונם שאמרו: **"אבל אשמים אנחנו"**. ועיון בדברי הרמב"ן על פסוק זה שהיו רבים מבית פרעה שבאו לחלות פניו שימחל לבנימין כי נכמרו רחמיהם בתחנוני יהודה. מחילה ענין תשובה, בכוח התפילה ותחנונים.

"ויקרא הוציאו כל איש מעליו" (מ"ה, א')

לכאורה תיבת "איש" מיותר הוא. הוציאו כולם מעלי הר"ל לכתוב. אולם אפ"ל ע"פ דבריהם (חולין כ"ט): **"איש נדחה ואין ציבור נדחין"**. לכן ביקש מכל איש - מכל אחד בנפרד שיצא - ולא כולם יחדיו.

"ויתן את קלו בבכ"י" (מ"ה ב')

"בבכ"י" - ר"ת וס"ת - י"ב, רמז ל"ב שבטי י"ה. והאותיות הפנימיות כ"ב רמז להתחברות של כל השבטים יחדיו לאחר - כ"ב שנים שנעלם יוסף.

"אני יוסף העוד אבי חי" (מ"ה, ג')

אני יוסף, בכוח מה נשארתי **"אני יוסף"**, בכוח ה"עוד", ב"התחזקות" עם ה"עוד מעט ואין רשע", ההתחזקות בבקורות טובות כמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה רפ"ב), על הפסוק: **"עוד מעט ואין רשע"** בזכות זאת ההתחזקות - וכייתי **"לאבי חי"** - להתגבר על הנסיגנות, כי דמות דיוקנו של אביו נתגלה אליו ועמד בנסיגונו. ולכך המשיך יוסף באמירתו לאחיו **"ועתה אל תעצבו"** כי רק בכוח השמחה וההתחזקות זוכים: **"לשארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה"**.

"העוד אבי חי" (מ"ה, ג')

"אב"י בגימ' י"ג - בן י"ג מצוות, בכוח זכות המצוות ממשיכים חיות הש"ת גם בתוך המיצרים, ברוחניות ובגשמיות. בכלליות ובפרטיות.

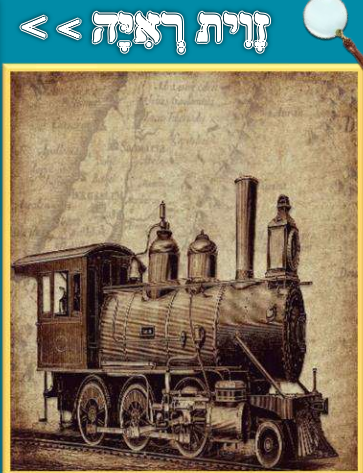
"כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים" (מ"ו, כ"ז)

מצרימה לשון נקבה, אפ"ל ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (ל"ו) שכשבאים בכור הנסיון צריכים לצעוק ע' קולין כיוולדת, ולכן כשביית יעקב יורדים למצרים מדגיש הפסוק: מצרימה - רמז לשבעין קולין של יולדת.

"אל תירא מרדה מצרימה" (מ"ו, ג')

"תירא" בגמטריא **"תרי"ב"** (עם הכולל) כנגד התרי"ב מצוות. כי הרי מצוות ישבו ארץ ישראל לא יוכל לקיים, ולכן פיחד כדברי רש"י **"לפי שהיה מיצר על שנוקק לצאת לחוץ לארץ"** ולכן ניחמו הקב"ה וחיוקו **"אל תירא"** כי הרי הנך יכול לקיים תרי"ב מצוות הנוספות.

כדאי הוא לנו להתחבר ולהישען על הצדיקים המובילים אותנו בדרך הסלולה, וכך נגיע ליעד הנכון סמוכים ובטוחים

צוית ראיה <<